

andet; end at det Forslag, vi have til Behandling her, er i fuldstændig Strid baade med Reformpartiets Program og dets Beslutninger og ogsaa fuldstændig i Modstrid med mange af de Udtalelser, vi have hørt fra Partiets forhenværende Formand, den nuværende ærede Forsvarsminister.

Den Gang Partiet blev dannet i 1895, udarbejdedes der et Program, og i dette Program var et af de Punkter, Partiet vilde arbejde for: Nedgang af Militærudgifterne, og forud for Valget i 1895 udgav den ærede nuværende Forsvarsminister en Pjece betitlet „Den ny Tid“. Deri skrev han bl. a., at Venstres Sejr ved Valgene vilde betyde, at der vilde blive sat en Bom for Militærudgifternes Stigning, og at man vilde paabegynde Arbejdet for virkelige Nedsættelser af Militærudgifterne, og i det Fredsblad, der udkom lige før Valget i 1895, skrev den nuværende ærede Forsvarsminister en Artikel, hvori han anbefalede Vælgerne at stemme paa Kandidater, der vilde være med i Arbejdet for at faa en virkelig Nedgang i Militærudgifterne. Vi have jo mange Gange senere hørt det samme fra den nuværende ærede Minister, naar han talte baade som Partiets Formand og som Finansudvalgets Ordfører, at Venstre ønskede ved Ændringer af Forsvarsvæsenet at faa Militærudgifterne nedsatte. Ja, forud for Valget i 1898 udgav den ærede nuværende Forsvarsminister ogsaa en Pjece betitlet „Venstrereformpartiet“, og deri skrives bl. a., at Venstres Formaal med Forsvarssagen er at faa Lovene ændrede saaledes, at Udgifterne derved dog kunde noget nedsættes. Det skrev han i 1898, men der er vist ingen, der vil sige, at de Ændringer, der her foreligge til Lovene, gaa i den Retning, som han for 7 Aar siden skrev var Venstres Formaal. I den samme Pjece oplyste den ærede Minister, at Militærudgifterne den Gang vare 15,987,000 Kr., det vil sige, hvad der ydedes til Militærvæsenet paa §§ 22 og 23 og de tilhørende Litra paa § 26. Men nu derimod, naar vi ville se efter, hvor store Udgifterne ere, viser det sig, at der af den ærede Forsvarsminister paa de samme Paragraffer i Aar forlanges Bevillinger paa tilsammen 16,731,000 Kr.; og naar han nu endvidere ved de Forslag, han her er fremkommen med, og som vi nu behandle, ønsker en Stigning paa Militærbudgetterne paa fire Hundrede og nogle og fyrreretye Tusind Kr., saa ville De se, at de Ændringer, der nu foreslaas, og de Bevillinger, der nu ønskes af den

samme Minister, som i 1898 skrev, at vort Formaal var at faa Ændringer gennemførte, der kunne bringe Militærudgifterne nedad, ville blive ca. $\frac{5}{4}$ Mill. Kr. større, end de vare den Gang. Derfor mener jeg at have Lov til at sige, at de Forslag, vi her behandle, gaa baade imod Partiets Program og imod Forsvarsministerens tidligere Udtalelser.

Men de gaa ogsaa imod Partiets tidligere Beslutninger, thi den Gang vi i Reformpartiet i den første Samling, efter at vi havde faaet Venstreministeriet, lode os bevæge til at gaa med til Bevilling til Anskaffelse af ny Feltkanoner og til Lønningstillæg til Underofficererne, Bevilling til Forsøgsforplejning og til Nedsættelse af Forsvarskommissionen, besluttede vi, som det allerede er fremhævet af mit Partis Ordfører, at ingen Stigning maatte finde Sted i Militærudgifterne, inden Forsvarskommissionen var færdig med sit Arbejde. Partiets daværende Ordfører for Militærbudgetterne har Gang efter Gang staaet og fremhævet her i Tinget, at der skulde være status quo, saa længe Forsvarskommissionen arbejdede, og Reformpartiets nuværende Formand har jo givet ham baade skriftlig og mundtlig Tilslutning i den Henseende. Derfor er det fuldstændig i Modstrid med, hvad vi den Gang vedtog ved Partibeslutning, hvis vi nu vilde gaa med til disse Forslag.

For øvrigt ere disse Forslag, saaledes som de nu foreligge her, jo noget helt andet end det, der blev bebudet for os i Partimødet den 12. Januar i Aar, thi da omtalte den ærede Minister ikke med et Ord, at han ønskede at indbringe Forslag om Lønforhøjelse for de menige. Nej, da var det, vi hørte, kun, at vi skulde gaa med til Lønforhøjelse for Officererne. Det var jo heller ikke den Gang hans Mening, at han selv vilde fremkomme med Forslaget. Han vilde opfordre Forsvarskommissionen til at fremkomme med Indstilling om disse Lønforhøjelser. Men saa vel jeg som flere af Forsvarskommissionens Medlemmer udtalte straks derefter, at Ministeren maatte se helt fejl, naar han mente, at han kunde faa Forsvarskommissionen til at fremkomme med saadanne Indstillinger, inden den var færdig med sine Overvejelser og kunde fremkomme med sin Betænkning. En saadan Indstilling kunde jo nemlig kun fremkomme i Henhold til § 6 i Loven om Kommissionens Nedsættelse, og denne Paragraf lyder saaledes: „Det staaer Kommissionen frit at indsende foreløbig Betænkning over vigtige Foranstaltninger,